

Who Composed the Book of Deuteronomy?

US Lunch n Learn, 23 July, 2020, Rabbi Daniel Friedman, Hampstead Garden Suburb

1. Deuteronomy 1

א) אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל-כָּל-יִשְׂרָאֵל : (ה) בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן בְּאֶרֶץ מוֹאָב הַזֹּאֵל מֹשֶׁה בָּאֵר אֶת-
הַתּוֹרָה הַזֹּאת לֵאמֹר:

(1) These are the words that Moses addressed to all Israel (5) On the other side of the Jordan, in the land of Moab, Moses undertook to expound this Teaching, saying:

2. Sanhedrin 99a

תניא כי דבר ה' בזה זה האומר אין תורה מן השמים ואפילו אמר כל התורה כולה מן השמים חוץ
מפסוק זה שלא אמרו הקדוש ברוך הוא אלא משה מפי עצמו

“Because he has despised the word of the Lord and has breached His commandment; that soul shall be excised; his iniquity shall be upon him” (Numbers 15:31), this is a reference to one who says: The Torah did not originate from Heaven. And even if one says the entire Torah originated from Heaven except for this verse, i.e., any one verse, claiming that the Holy One, blessed be He, did not say it but Moses himself said it on his own.

3. Megillah 31b

אמר אביי לא שנו אלא בקללות שבתורת כהנים אבל קללות שבמשנה תורה פוסק מאי טעמא הללו
בלשון רבים אמורות ומשה מפי הגבורה אמרן והללו בלשון יחיד אמורות ומשה מפי עצמו אמרן

Abaye said: They taught this only with regard to the curses that are recorded in Leviticus, but with regard to the curses that are recorded in Deuteronomy, one may interrupt them by having two different people read them. What is the reason for this distinction? These curses in Leviticus are stated in the plural, and Moses pronounced them from the mouth of the Almighty. However, these curses in Deuteronomy are stated in the singular, and Moses said them on his own.

4. Ohr Hachayim

אלה הדברים וגו'. אלה מיעט הקודם, פי' לפי שאמר אשר דבר משה שהם דברי עצמו, שכל הספר
תוכחות הם מוסר ממשה לעובר פי ה', ואמר ז"ל (מגילה ל"א): קללות שבמשנה תורה משה מפי
עצמו אמרן, ואפילו מה שחזר ופירש מאמרי ה' הקודמין לא נצטוו עשות כן אלא מעצמו חזר
הדברים, וחש הכתוב לומר כי כדרך שאמר משה מפי עצמו דברים כאלה כמו כן במאמרים הקודמין

אמר משה מפי עצמו איזה דבר, לזה אמר אלה הדברים פי' אלה לבד הם הדברים אשר דבר משה
דברי עצמו אבל כל הקודם בד' חומשים לא אמר אפילו אות אחת מעצמו

The word אלה is restrictive, especially in regard to what has been written previously. Seeing Moses recorded in this Book only words which he had spoken on his own mouth, the Torah wishes to emphasise that only the words of admonition recorded in this Book were spoken by Moses on his own mouth. Our Sages taught (Megillah 31) that Moses stated the curses in Deuteronomy by his own mouth, and he explained the words of Hashem previously. He was not commanded to do so but repeated them on his own. The Torah was concerned that we might conclude that just as Moses had stated things of his own mouth in this Book he might have done so in the previous four Books. This is why this Book commences with the words אלה הדברים, only these are the words of Moses himself, but nothing in the four previous Books did he say himself, not even one letter.

5. Ramban

הספר הזה ענינו ידוע שהוא משנה תורה יבאר בו משה רבנו לדור הנכנס בארץ רוב מצות התורה הצריכות לישראל ולא יזכיר בו דבר בתורת כהנים ולא במעשה הקרבנות ולא בטהרת כהנים ובמעשי ה' שכבר ביאר אותם להם. והכהנים זריזים הם לא יצטרכו לאזהרה אחר אזהרה אבל בישראל יחזיר המצות הנוהגות בהם פעם להוסיף בהם ביאור ופעם שלא יחזיר אותם רק להזהיר את ישראל ברוב. ועוד יוסיף בספר הזה כמה מצות שלא נזכרו כלל. וכבר נאמרו לו כולן בסיני או באוהל מועד בשנה הראשונה. אבל לא נכתבו המצות בספרים הראשונים שידבר עם יוצאי מצרים כי אולי לא נהגו באותן המצות רק בארץ

The purpose of this book, it's known that it's a repetition of the Torah. Moshe explains for the generation entering the land most of the mitzvos of the Torah needed for Israel. It doesn't mention anything for the priests or sacrifices or purity of the priests and works of God which he'd already explained to them. Because the priests are zealous and don't require additional warnings. But the Israelites need another going-over of those mitzvos relevant to them, sometimes to add explanation, other times just to increase the warnings. Also added in this book are a number of mitzvos that weren't previously mentioned at all. They were all already stated at Sinai or in the Tent of Meeting in the first year. But they were not written in the first books dealing with those who left Egypt, because perhaps they only abided by them in Israel.

6. Abarbanel

לפי שבאו שמה קצת המצות ההן בקוצר רב וברמיזות. לפי שבהיותו ע"ה חי הוא היה מספיק לבאר אליהם הסתם מדי יום ביום כי יום ליום יביע אומר. וכמו שאמר כל הדבר הקשה יביאון אל משה.

Since some of the mitzvos had come to them in brief and subtly. While Moshe was alive, he sufficed with explaining the secrets of the mitzvos on a needs basis. As it states: Any difficult matter should be brought to Moshe.

7. Malbim

ויהי בארבעים שנה, ר"ל הנה הדברים האלה דבר משה מדעת עצמו בזמנים מחולפים כדרך הדורש והמוכיח, ולא היה לו רשות לכתבם בספר ואף אם היה כותבם לא היה בהם קדושת ס"ת רק היה ענינם כדברי תוכחה שנאמרו עפ"י חכם או כדברים שדבר איש הרוח ברוה"ק, אבל בארבעים שנה באחד לחדש שבט צוה לו הקב"ה לאמרם שנית לישראל בצווי מפי הגבורה

And it was in the fortieth year, meaning, here are the things that Moshe spoke of his own accord, at various points, as one who is preaching and rebuking. He didn't have permission to record them in writing, and even if he had done so, it would not have had the sanctity of a Sefer Torah, rather it would have been like words of admonition offered by a wise person or even as one imbued with the holy spirit. But on 1st Shevat in the fortieth year, God commanded him to repeat them to Israel as Divine command.

8. Tiferet Yisrael 43:2

ההפרש שיש בין המשנה התורה ובין שאר התורה כי התורה שנתן השם יתברך לישראל יש בה שתי בחינות, הבחינה האחת מצד השם יתברך אשר הוא נותן התורה, הבחינה השנית מצד ישראל המקבלים את התורה. כי המקבל הוא צריך יותר פירוש וביאור, וזהו ההפרש אשר יש בין התורה ובין משנה תורה. ולפיכך כל דבור שנאמר בתורה אף שמשה היה מדבר אותו מכל מקום היה כאלו השם יתברך מדבר כל התורה, שכך גזר וכך צוה השם יתברך והיה השם יתברך נותן הדבור בפיו וכמו שכתוב בעשרה דברות (שמות י"ט) משה ידבר והאלקים יענגו בקול, וכך היה בכל דבור שהיה מדבר משה, השם יתברך שם הדבור בפיו. אבל משנה תורה היה מדבר משה מעצמו כמו השליח שמדבר כאשר צוה לו המשלח

The difference between the first four books of the Torah and the last book is that the first four are written from the perspective of the Giver of the Torah (Hashem), while the fifth book is written from the perspective of the recipients of the Torah. And this is the difference between (the rest of the) Torah and Mishneh Torah in that every word said in the Torah - though it was Moses who said it - even so it is as if the Lord said the entire Torah for when Moshe speaks, he is speaking directly the words that Hashem had placed in his mouth. But in Mishneh Torah Moses spoke on his own, like a messenger who speaks what he was commanded by the one who sent him.

9. Vilna Gaon (cited Ohel Yaakov)

The first four books were heard as God's voice coming up, as it were, from Moses' throat, unlike Deuteronomy in which Israel heard the words of this book just as they heard later

prophets who came after Moses. The Holy One blessed be He would speak to the prophet one day and on the next day the prophet went forth to tell his prophecy to Israel; thus, when the prophet spoke to the people the Divine word had already departed from him. In this way Deuteronomy was heard by Israel from the mouth of Moses alone.

10. Pri Tzadik

והיינו ספר אלה הדברים שאמר בראש חדש שבט שבו שורש כל התורה שבעל פה כאמור... שהתורה שבעל פה של משה רבינו ע"ה גבוה יותר מכל תורה שבעל פה והוא ההלכה למשה מסיני שהמציא משה רבינו מפלפולו ונתן מתנה לישראל

In Sefer Devarim is the source of all the Oral Law, for Moshe's Oral Law is greater than all other Oral Law, and it is called Halacha l'Moshe miSinai, for Moshe invented it with his extrapolation and gave it as a gift to Israel

11. Sefat Emet

ס' משנה תורה הזו הוא בחי' תורה שבע"פ. אשר דבר משה ר"ת אדם. כי הוא עיקר האדם כמ"ש אדם אתם. שעליו נאמר ויפח כו' ויהי כו' לנפש חי' לרוח ממללא. שע"ז נברא אדם המדבר. כמ"ש עם זו יצרתי כו' ת' יספרו. בחי' תורה שבע"פ להוציא מפיו מילין להעיד על הבורא ית' כמ"ש אתם עדי. **זוה הכח מושרש בכל איש ישראל בפרט.** וכמ"ש בכלל ישראל. וזה השורש נתעורר בכח העסק בתורה שבכתב בכל עת שמייגעין בתורה יגעתי ומצאתי הוא כנ"ל שמתעורר כח המוטבע באדם ע"י היגיעה. וכן הי' מתחלה ע"י קבלת התורה בהר סיני נתעורר אח"כ כח הכלל ישראל

The Book of Devarim is the aspect of "Torah Sheba'al Peh" (the Oral Law). Asher Diber Moshe is an abbreviation for Adam. For it is the primary purpose of man, as it states: you are Adam, about whom it states: And He blew as a living soul, as a speaking spirit. For this speaking man was created. As it states: I fashioned this people praise they should speak. This is the level of Oral Torah to extract from his mouth words to testify about his Creator as it says: you are my witnesses. And this power is manifested in every individual Jew, as it says for all Israel. And this source is awakened with toil in Written Torah at every moment one toils in Torah, I have toiled and discovered. It is the nature of man through toil. And similarly it was from the beginning when the Torah was received at Sinai, the power was awakened afterwards, the power of all of Israel.

12. Haamek Davar

והנה בב"ר פ"ו אי' אמר רשב"י ספר משנה תורה היה סיגנון ליהושע בשעה שנגלה עליו הקב"ה מצאו יושב וס' משנה תורה בידו כו'. הלמדנו דזה הספר ביחוד יש להוציא ממנו כל אופני מוסר. וכן בפ' המלך כתיב וכתב לו את משנה התורה וגו' בו ואע"ג דמצות כתיבה היתה כל התורה כולה בשלימות דוקא. מ"מ המכוון הוא משנה התורה. שיביט המלך בו תמיד כדי להגיע לתכלית המבואר שם. ולמען ילמד ליראה וגו' לשמור את וגו' לבלתי רום לבבו וגו' ולבלתי סור מן המצוה וגו'. ויש להבי

מכ"ז דהמדקדק יפה בדברי מוסר שבזה הספר שיצא מפי משה רבינו ברוח קדשו. ימצא כל איש לפי ערכו דבש וחלב.

It is stated in Bereishis Rabbah, parasha 6: Rabbi Shimon the son of Yochai said: "The book, Mishneh Torah, was a banner for Joshua. When the Holy One Blessed Be He revealed himself to Joshua, He found [Joshua] sitting [i.e. studying] with the Mishneh Torah in his hand, etc." We learn from this [Midrash] that one can derive the entire gamut of ethical principles from this Book in particular. Accordingly, in the section describing the laws pertaining to the King of Israel, it is written, "And he shall write for himself the Mishneh Torah, etc." Though the mitzvah of writing the Torah [required the king] to write the Torah in its entirety, nevertheless the emphasis is on the Mishneh Torah, that the king of Israel should constantly look within it, to achieve the [ethical] goals written there: So that he will learn to fear Hashem... to observe all the words of the Torah... so that his heart does not become haughty... and not turn from the commandments right or left, etc." One can infer from all [the above] that anyone who properly investigates the words of ethics in this Book, that emanated from the mouth of Moses with the Divine spirit, will find – according to his [mental and spiritual] character – [insights pleasant as] milk and honey.